

Ο.Λ.Μ.Ε.

Το Πολυτεχνείο εμπνέει τους αγώνες τού σήμερα για δημοκρατία, κοινωνική δικαιοσύνη, παιδεία

*Όσοι το χάλκεον χέρι βαρύ
του φόβου αισθάνονται
ζυγόν δουλείας ας έχωσι.
Θέλει αρετήν και τόλμην
η ελευθερία*

**Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι,
Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,**

Τριάντα τρία χρόνια, σχεδόν μια γενιά, μας χωρίζουν από την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973. Η επέτειος μιας από τις πιο μεγάλες στιγμές στη μεταπολεμική ιστορία μας εξακολουθεί να εμπνέει τη νεολαία και το λαό, και να κατευθύνει τους αγώνες μας για ελευθερία, δημοκρατία, παιδεία και κοινωνική πρόοδο. Το Πολυτεχνείο παραμένει άσβηστη και φωτεινή μνήμη, αλλά ταυτόχρονα και βίωμα και ζώσα πραγματικότητα ακόμα και για τις γενιές που δεν το έζησαν.

Ο Νοέμβρης του 1973 υπήρξε το ορμητικό ξέσπασμα φοιτητών και λαϊκών δυνάμεων ενάντια στην αμερικανόδουλη δικτατορία. Έδειξε πως η Χούντα των συνταγματαρχών δεν είναι αήττητη, εμπύχωσε τους διστακτικούς και απογοητευμένους, έδωσε νέα πνοή στη νεολαία, ακύρωσε τα σχέδια του δήθεν «εκδημοκρατισμού» του στρατοκρατικού καθεστώτος. Με την εξέγερση του Πολυτεχνείου βρήκαν τη συνέχειά τους το έπος του 1940-41 και οι αγώνες που ακολούθησαν για εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία.

Ας μιλήσουν όμως τα γεγονότα

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου έγινε ενάντια σ' αυτούς που συνωμότησαν και κατέλυσαν το καθεστώς που οικοδομήθηκε μετά τη φασιστική κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο. Τη Χούντα που έβαλε στο «γύψο» τη Δημοκρατία την αποτέλεσαν στρατιωτικοί που κατείχαν θέσεις-κλειδιά στο στρατό και είχαν τόσο τις «πλάτες» των Αμερικανών «συμμάχων» όσο και τη συναίνεση του Παλατιού, που αποτελούσε το άντρο όλων των συνωμοσιών και των αντιδημοκρατικών επεμβάσεων στην πολιτική ζωή της χώρας, ιδιαίτερα όταν γίνονταν προσπάθειες για τον εκδημοκρατισμό της.

Το Πολυτεχνείο «δεν ήταν σπορά της τύχης, αλλά ώριμο τέκνο της ανάγκης και της οργής» του λαού μας. Υπήρξε το αποκορύφωμα των κινητοποιήσεων φοιτητών, νεολαίας, αγροτών και άλλων εργαζομένων κατά της φασιστικής χούντας, με προάγγελο την κατάληψη της Νομικής Σχολής στην Αθήνα, το Φλεβάρη του 1973. Υπήρξε το αποκορύφωμα του αντιδικτατορικού αγώνα που είχε προηγηθεί και βρισκόταν σε εξέλιξη, με τεράστιο ανθρώπινο κόστος και θυσίες για όσους αγωνιστές έπεφταν στα χέρια της δικτατορίας. Οι αντιδικτατορικές οργανώσεις είχαν χαράξει βαθιά τα συνθήματα της πάλης στις συνειδήσεις των πολιτών, ιδιαίτερα της φοιτητικής νεολαίας, που ήταν τότε στην πρωτοπορία των κοινωνικών και πολιτικών δημοκρατικών διεκδικήσεων στον τόπο μας.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου ήταν η μεγάλη έκρηξη που αφύπνισε τη λαϊκή συνείδηση, γι' αυτό και έγινε πηγή έμπνευσης, πόλος έλξης και συσπείρωσης για πολλούς εργαζομένους. Γρήγορα η φλόγα της εξέγερσης μεταδόθηκε και σε άλλα πανεπιστήμια, της Θεσσαλονίκης, της Πάτρας, των Ιωαννίνων...

Η Χούντα, μπροστά στον κίνδυνο μιας λαϊκής χιονοστιβάδας, έπνιξε στο αίμα την εξέγερση. Κάπου εκατό ήταν οι νεκροί και χιλιάδες οι τραυματίες τις μέρες του Νοέμβρη, ενώ οι συλλήψεις και οι βασανισμοί εντάθηκαν. Ανάμεσα στους νεκρούς και οι ηρωικές μορφές του δεκαεφτάχρονου μαθητή Διομήδη Κομνηνού και του δεκαεξάχρονου Αλέξανδρου Σπαρτίδη. Αλλά και ο εκπαιδευτικός κόσμος πλήρωσε βαρύ τίμημα για τη συμμετοχή του στον αντιδικτατορικό αγώνα, με απολύσεις, διώξεις και φυλακίσεις.

Ο ξεσηκωμός της νεολαίας στο Πολυτεχνείο ανέδειξε τις καλύτερες αγωνιστικές παραδόσεις του λαού μας, όπως της Εθνικής Αντίστασης στη διάρκεια της ναζιστικής-φασιστικής κατοχής, των διεκδικήσεων της γενιάς του 1-1-4, αλλά και των ριζοσπαστικών κινημάτων που είχαν ξεσπάσει στην Ευρώπη και σε άλλα μέρη του κόσμου, όπως του Μάη του '68 στη Γαλλία ή του κινήματος κατά του πολέμου των ΗΠΑ ενάντια στο Βιετνάμ.

Η αυθόρμητη δυναμική της εξέγερσης ξεπέρασε δισταγμούς, αντιρρήσεις, πολιτικούς ενδοιασμούς και μικροσκοπιμότητες, και συνένωσε στον κοινό αγώνα μεγάλες ομάδες φοιτητών και άλλων πολιτών. Γι' αυτό και κανένας σήμερα δεν δικαιούται να εμφανίζεται ως ο μόνος ή ο αυθεντικός «κληρονόμος» του νοήματος και των οραμάτων του Πολυτεχνείου. Το Πολυτεχνείο ανήκει σε όλους εκείνους που αγωνίστηκαν και αγωνίζονται για τα ίδια οράματα, για εθνική ανεξαρτησία, λαϊκή κυριαρχία, δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη. Συμπυκνώνει, εντέλει, διαχρονικά και οικουμενικά στοιχεία με αγωνιστικά χαρακτηριστικά

Τότε και τώρα

Τριάντα τρία χρόνια πέρασαν από την ηρωική εξέγερση του λαού, με πρωτοπόρα τη νεολαία, το Νοέμβρη του 1973 στο Πολυτεχνείο, και την αιματηρή καταστολή της από τα τανκ της δικτατορίας. Και ακούμε να αντηχούν και πάλι στους δρόμους συνθήματα που εκφράζουν αδικαιώτους πόθους, ελπίδες και προσδοκίες του ελληνικού λαού και της νεολαίας του, συνθήματα του εκπαιδευτικού κόσμου για μια αναβαθμισμένη και σύγχρονη δημόσια εκπαίδευση, που θα παρέχεται σε όλους χωρίς φραγμούς και διακρίσεις, συνθήματα για την υπεράσπιση και διεύρυνση του δημόσιου χαρακτήρα των πανεπιστημίων. Μέσα τους σημερινούς αγώνες της νεολαίας, των εκπαιδευτικών και ευρύτερων λαϊκών δυνάμεων για μια καλύτερη εκπαίδευση σε μια καλύτερη κοινωνία συνειδητοποιείται για μιαν ακόμη φορά ο διαχρονικός χαρακτήρας της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και επιβεβαιώνεται ότι ***Το Πολυτεχνείο δεν ήτανε γιορτή, ήτανε –και παραμένει- εξέγερση και πάλη λαϊκή***

Όσοι αναπολούν εκείνες τις μεγάλες στιγμές της ανιδιοτέλειας, της αυτοθυσίας, όσοι φέρνουν στη μνήμη τους την ορμητικότητα ενός δυναμικού κινήματος που συνδύαζε το αυθόρμητο στοιχείο με την πολιτική ωριμότητα και το οργανωμένο, στέκονται συχνά με σκεπτικισμό μπροστά στη σημερινή πραγματικότητα, στην κρίση των αξιών και των οραμάτων, που φαίνεται να κυριαρχεί. Οι δυνάμεις όμως που κρύβει ο λαός και η νεολαία είναι αστείρευτες και τα ξεσπάσματά τους είναι συχνά και απρόβλεπτα, και είναι αυτά ακριβώς που δεν μας επιτρέπουν να είμαστε παθητικοί, αδρανείς και απαισιόδοξοι.

Τα συνθήματα που βροντοφώναξε ο λαός στο Πολυτεχνείο το Νοέμβρη του 1973 ήταν: «Απόψε πεθαίνει ο φασισμός», «Εργάτες, αγρότες και φοιτητές», «Εξω οι

Αμερικάνοι», «Έξω από το ΝΑΤΟ», «Ψωμί, παιδεία, ελευθερία». Με αυτά τα συνθήματα οδηγήθηκε στην εξέγερση του Νοέμβρη, με στόχο καλύτερες συνθήκες ζωής. Συνθήματα με πολιτικό περιεχόμενο και στόχους, για ανατροπή του φασιστικού καθεστώτος, για ανεξάρτηση της χώρας από ξένους ιμπεριαλιστικούς στρατιωτικούς και πολιτικούς οργανισμούς, για εθνική ανεξαρτησία, για δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία, για το δικαίωμα στην εργασία, στη μόρφωση. Αυτά ήταν τα οράματα της νεολαίας του Νοέμβρη. Μιας νεολαίας που έδειχνε ακόμη και το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει το κίνημα στη συνέχεια: το δρόμο των ενωτικών, συντονισμένων αγώνων εργατών, φοιτητών, μαθητών, αγροτών και των άλλων εργαζομένων, για να πάρουν σάρκα και οστά τα οράματα του Νοέμβρη.

***Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες,
Συνάδελφοι εκπαιδευτικοί,***

Τριάντα τρία χρόνια μετά, οι εργαζόμενοι στη χώρα μας και σε όλο τον κόσμο αντιμετωπίζουμε ολομέτωπη επίθεση στα εργασιακά, κοινωνικά και ατομικά μας δικαιώματα. Δικαιώματα που έχουμε κατακτήσει με αγώνες και θυσίες των προηγούμενων γενεών κινδυνεύουν να ακυρωθούν, αν δεν έχουν ήδη καταργηθεί. Δικαιώματα που αποτελούν στην ουσία τους καρπό των ιδεών και της δράσης που μας κληροδότησαν ο διαφωτισμός και τα απελευθερωτικά κινήματα του 19^{ου} και του 20^{ου} αιώνα, αλλά και αποτέλεσμα της μεγάλης αντιφασιστικής νίκης των λαών, που πριν ένα χρόνο τιμήσαμε την επέτειο των 60 χρόνων της.

Σήμερα το Πολυτεχνείο μπορεί να λειτουργήσει και πάλι ως καταλύτης για τις σύγχρονες διεκδικήσεις. Οι στόχοι και οι απαιτήσεις των λαών σήμερα ξεπερνούν τα εθνικά σύνορα, καθώς έχουμε να αντιμετωπίσουμε μια παγκοσμιοποίηση της βαρβαρότητας, που θέλει να υποτάξει κάθε εστία αντίστασης στη νεοφιλελεύθερη πολιτική της.

Δε δεχόμαστε σε καμιά περίπτωση πως ο πόλεμος, η φτώχεια, η εργασιακή ομηρία και η ανεργία, η καταπάτηση των δικαιωμάτων, η «κοινωνία και το σχολείο της αγοράς» αποτελούν «μονόδρομο» για την ανθρωπότητα.

Απορρίπτουμε την κοινωνία των «εξολοθρευτών» και την «πολιτική» των προληπτικών πολέμων.

Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στον αγώνα του Κυπριακού λαού για Κύπρο ενιαία και ανεξάρτητη χωρίς ξένους προστάτες και στρατεύματα.

Απαιτούμε την άμεση απομάκρυνση των κατοχικών στρατευμάτων από το Ιράκ και τη δικαίωση των αγώνων του Παλαιστινιακού λαού.

Αγωνιζόμαστε, ως εκπαιδευτικό κίνημα όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης αλλά και ως πολίτες:

- για δωδεκάχρονη, υποχρεωτική δημόσια εκπαίδευση, που θα αγκαλιάζει όλη τη γνώση και θα παρέχεται σε όλα τα παιδιά, χωρίς διακρίσεις και ανεξάρτητα από φυλή, εθνικότητα, θρησκεία, φύλο ή άλλα χαρακτηριστικά
- για ένα σχολείο-κύτταρο δημιουργίας και πολιτισμού, που θα αντιμετωπίζει καθετί το διαφορετικό ως πλούτο και όχι ως απειλή, που θα σέβεται τα δικαιώματα του ανθρώπου και θα δημιουργεί νέους ικανούς και με βούληση να τα υπερασπίζονται από κάθε απειλή
- για μια δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση στην υπηρεσία των αναγκών της κοινωνίας και όχι της οικονομικής ολιγαρχίας
- για την υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης ενάντια στις πολιτικές της ιδιωτικοποίησης και στα σχέδια άλωσής της από τις δυνάμεις της αγοράς

- για την ανατροπή της μακρόχρονης λιτότητας, για τη ρήξη με τη σιδερένια φτέρνα της οικονομικής προσαρμογής.
Έτσι μόνο μπορούν «να πάρουν τα όνειρά μας εκδίκηση».

**Συνάδελφοι, συναδέλφισσες,
Νέοι και νέες,**

Τριάντα τρία χρόνια μετά τον ανεπανάληπτο ξεσηκωμό της νεολαίας στο σκοτάδι της στυγνής τυραννίας, ο καθένας χωριστά και κυρίως όλοι μαζί έχουμε χρέος να υπερασπίσουμε το εξεγερτικό και ανυπότακτο πνεύμα του Νοέμβρη.

Να αναβαθμίσουμε τη συμμετοχή μας στους αγώνες ξεπερνώντας την αδιαφορία και την παραίτηση, στο πλάι όσων αγωνίζονται για αλληλεγγύη και δημοκρατικά δικαιώματα.

Το πραγματικό νόημα του Νοέμβρη και η οφειλόμενη τιμή στους αφανείς δημιουργούς του επιβάλλουν την υπεράσπισή του.

Ο αντιδικτατορικός αγώνας τού τότε δεν αποτελεί μια παγιωμένη, μουσειακή στιγμή, αλλά έναν ασφαλή οδηγό για το σήμερα.

Στις σημερινές συνθήκες της γενικευμένης επίθεσης των κυρίαρχων κύκλων κατά των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της προσπάθειας ανατροπής ιστορικών εργατικών κατακτήσεων οι συντονισμένες κινητοποιήσεις σε μορφές και περιεχόμενο είναι μονόδρομος για να υπάρξουν νικηφόροι αγώνες.

Τιμή στο Νοέμβρη
Το Πολυτεχνείο ζει στους αγώνες του σήμερα για
Δημοκρατία, Ελευθερία, Μόρφωση, Κοινωνική Προκοπή

Σας καλούμε όλους και όλες στην
Πορεία του Πολυτεχνείου, την Παρασκευή 17/11/06 στις 3.30 μ.μ.
στην Πλατεία Κλαυθμόνος στην Αθήνα
και στις συγκεντρώσεις σε ολόκληρη τη χώρα.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ